

Martin Jaroš, březen–červenec 2003

Proč máš tak hnusnou grafiku a proč nemáš megapidi písmenka jako všichni?

A proč mají webmasteři tváře uhrované jako pizza a proč jsou jejich holky hnusné? Jde mi o sdělení a na grafiku nemám čas. Víím, že je teď v módě piditext k nepřechtení – jako třeba [tady](#) nebo [tady](#). Ale na tyhle módní trendy kašlu. Chci, aby se to snadno četlo, aby to mělo diskuse a aby to bylo pohodlné. Což je.

Chtěl bych psát pro Vosu. Je to možné?

Absolutně. Stačí mrsknout ukázkový článek nebo třeba jen nástřel na [tuhle adresu](#). Honoráře Vosu bohužel nevyplácí, zato je to equal opportunity employer. Takže jestli jste černá invalidní žena s lesbickými sklony, popřípadě absolvent pražské právnické fakulty, máte větší šance.

Recenze: Oblečení majitele pizzerie na Starostrašnické

Dnes jsem během oběda pozoroval chlapíka, kterému patří pizzerie Bowling na Starostrašnické ulici. Zrovna buzeroval vrchního, aby víc honil do práce kuchaře, jinak že tady bude zítra pizzu dělat někdo jiný.

Chlápek měl na sobě lehké sportovní boty v barvě, kterou Revell nazývá matt earth – číslo 17. Byl navlečen do světle béžových kalhot, které celé scéně dodávaly jakousi snově ležérní atmosféru.

Vršek chlapíkova těla pokrývala mikina v barvě počuraného písku. V ruce měl takový ten velký kožený penál, který obvykle nosí majitelé pražských restaurací. Všeobecně ve mně budit dojem africké pouště. Tedy pokud by poušť měla metr šedesát na výšku a trpěla napoleonským komplexem. Ze sta možných mu dávám 50 bodů za pěknou kompozici tón v tónu – velmi slušné!

Kdy začnou pražští taxikáři jezdit tón v tónu?

Recenze: Hrošice útočí

Včera jsem se u televize až leknul – myslel jsem, že splašená hrošice nabere rychlost a zadupe do země Davida Attenborougha i s jeho teplým kameramanem a celým štábem BBC. Ale nebyl to srdceryvný dokument z kráteru Serengeti, byla to jenom Halina Pawlowská a její nová reklama na nějaký odtučňovací dryák.

Kdo ji náhodou neznáte – Halina Pawlowská jsou ty tři svázané žoky bavlny, které nám už nějaký pátek obětavě přinášejí čerstvé zprávy ze světa českých hvězd, hvězdiček, černých děr a Adély Gondíkové.

Nevadí mi, když umělec občas vystoupí v nějaké té reklamě. Každý z nás někdy potřebuje zrekonstruovat toaletu, aby se mu bidet lesknul jako Petrovi Novotnému obličej, když má přijít vtip.

Tohle dílko s Halinou Pawlowskou mě ovšem skoro připravilo o řeč. Halina Pawlowská a zhubnutí? Vyšší dojivost, to možná, ale z-h-u-b-n-u-t-í? Copak jsem jediný, kdo vidí, že míň přesvědčivou

figuru už do reklamy na odtučňovací pilule najít nemohli? Jo, jasně, je tu ještě Český svaz sumó, ale hned po nich přijde Halina "Už zase vážím o 65 kg míň" Pawlowská.

Kdyby Halina Pawlowská opravdu zhubla o tolik, kolik nám v posledních letech tvrdila v reklamách, rozhovorech a televizních talk show, vážila by dneska tak dva fotony. Což neváží, jak vám potvrdí každý, kdo viděl ty šlápoty v asfaltu na Barrandově. Takže buď Halina o svých zázračných zhubnutích lže, nebo opravdu několikrát splaskla, aby pak kila zase nabrala zpátky. Takže všechny její superdiety a pilule mají jo-jo efekt veliký jak bourací koule. Super zpráva pro všechny její divačky.

Za 30 kilo banánů a 435 smažených rybiček týdně dostává Halina ve 100bodové stupnici jeden bod.

Lidé si myslí, že Halina Pawlowská je jako kousnout se do jazyka

Recenze: Kojení mimin v KFC

Dnes jsem v KFC viděl mladou sympatickou ženu kojít nějaké mimino. Dívka vůbec nevypadala jako typ holky, který si myslí, že vytahovat prsa na veřejnosti je skvělý nápad. Naopak měla ve tváři nejistý výraz, a proto jsem si jí taky všimnul.

Šel jsem zrovna s tácem k těm košům, které v McDonaldu vynášejí tak často a v KFC vždycky až tak 20 minut poté, co je měli vynést. A rovnou vám řeknu, že v tomhle chození s tácem jsem neuvěřitelně dobrý, možná nejlepší v celé republice. Jdu vždy nejkratší trasou, vyhýbám se mladým fakanům ještě sekundu před tím, než je dopadne hodit za sebe velkou kolu i s brčkem, a nikdy se nemusím rozhlížet, kde koš je. Znam polohu všech košů ve všech KFC v republice. Což mi připomíná, už aby ti lidé zavedli nějaký věrnostní program.

Právě při tom rychlém a efektivním pohybu se zbytky jídla jsem si všiml mladé dívky v červeném. Přesněji řečeno zaujal mě její pohled. Rozhlížela se kolem trochu nejistě a když se očima setkala se mnou, jako by trochu sklopila zrak. Což byla od ní samozřejmě chyba, protože právě to mě přimělo podívat se níž. (Teď vám dám radu, vy lůšti. Když už děláte něco, za co byste se měli stydět, tvařte se hrdě. Projde vám to spíš.)

Níž se nacházelo mimino, které bylo právě kojeno. Ano, kojeno, a kojení je technologie založená právě na té věci, o které jste snili, když vám bylo 13, hovada. Sám jsem se na to se zájmem mrknul. Moc pěkné, škoda jen, že dívka se ještě snažila trochu krýt mikinou přehozenou přes rameno. Skoro jsem byl v pokušení k ní přijít a říct jí, ať se nekryje, že je to hezké a nikdo se zlobit nebude. Ale neudělal jsem to, někdy jsem skoro tak zbabělý jako vy.

Dívka tam nebyla sama. Její kamarádka ale zjevně ještě žije v zajetí stereotypů, protože měla prsa normálně pod oblečením.

Kojit dítě v KFC je skvělý nápad. Na své si přijde mimino i lidé kolem. Dokonce i mé ženě se to líbilo, protože ji to přivedlo na její oblíbené téma "Každý má mimino". V mé slavné stobodové stupnici dostává kojení mimin v KFC 74 bodů. O 73 více než Halina Pawlowská.

Většina lidí prožije prázdný a nanicovatý život v malém bytě, obouchané felicii a s blbými dětmi, protože neměli na nic odvalu.

Analýza: Černá skla aut a počůrávání pod panelákovými schody

Všichni moc dobře víme, že nejrychlejší auto na světě je Škoda Octavia AEK 72-36. Božích hovad je ale na našich silnicích tolik, že jsem se uvolil věnovat světu malou analýzu aut a jejich řidičů.

Škoda Octavia AEK 72-36

Škoda Octavia možná nebyla původně koncipována jako nejrychlejší sedan světa, ale zásluhou pražských řidičů se jím stala. Zvláště mocná je ve svých rallye variantách pomalovaných nápisy jako „Compex Impex s.r.o.“ nebo „PC z Prahy 5, jedeme k vám hned.“ Tento nekorunovaný král dálnice D1 vždycky uhání ještě o 30 kilometrů rychleji, než na kolik jeho motor stačí, a to jedině díky superioritě a fantastické aerodynamice registračních značek začínajících na A. Řidiči AEK, ALA, 1A1 nebo AHU jsou prostě lepší než ti ostatní, kteří by se měli zabagrovat na Ostravsku do hlíny a prodat Polsku i s celým krajem. V čem jsou lepší? No například dovedou na dálnici bleskurychle změnit pruh a skočit před vás bez bliknutí – to jen tak nějaký dobytek nedokáže. Kromě toho, že jsou agresivnější, jsou i rychlejší. A asi se všichni shodneme na tom, že chlapík, který na rovném úseku jede 140, je mnohem lepší řidič než ten, který se tam plouží 120 km/h.

Peugeot "Ťuťuňuňu" 206

Všichni dobře víme, že smát se teplým spoluobčanům je neslušné, a tak si na to v příštích minutách dáme pozor. Tohle auto se kupuje kvůli křivkám a ne kvůli tomu, co je uvnitř. Na tom by ještě nebylo nic špatného, horší je, že si to jeho hrdí řidiči ne vždy uvědomují.

Hnání neurčitým pocitem, že mají nový zahraniční vůz a že by to podle toho mělo i jezdit, vrhají se mužští majitelé pojízdného bonbónu nezřídká do rychlého pruhu. Pak z toho vznikají takové ty trapné situace typu "já vlastně předjíždět nechtěl, já se chtěl doleva jen kouknout." Nedá se nic dělat, hošové, na dlouhodobý pobyt v levém pruhu samotný design nestačí. Je k tomu potřeba i nějaký ten motůrek, víme, a k motůrku i podvozeček. Ťuťuňuňuňu!

Bílá dodávka

Bílá dodávka je pro silnice tím, čím je dámská vložka pro svět. Je to zřejmě nutné, ale nenávidíme to. Bílá dodávka (většina má tuhle barvu, protože je bez příplatku) vždycky uhání tempem, které naznačuje, že kdyby právě tenhle náklad králíčků Azuritů nedorazil do Postoloprta včas, tak se za Prahou otevře hvězdná brána a masy ještírků sežerou všechny lidi od Nováka dolů.

Pro bílou dodávku není jiná bílá dodávka žádný soupeř. Když už jednou máte Transita, musíte toho ňoumu v Boxerovi nebo Berlingu předjet za každou cenu, to dá přece rozum. To pak vede k tomu, že dálnicí se řítí jedna bílá dodávka stodesítkou a druhá ji odhodlaně míjí v levém pruhu rychlostí o celý půl kilometr vyšší. Mezi Jihlavou a exitem 2 – Praha Chodov se tohle předjíždění krásně vyřídí a všichni jsou šťastní. Když se pak levý pruh konečně uvolní a vy se svým osobákem toho zmetka konečně míjíte, všichni stavební dělníci v mikrobuse se kření, lepší kolečka salámu na sklo, mávají rohlíkama a jsou veselí, jak vám to zase nandali.

Vytuněný golf

Jestli chcete ukázat světu, že jste se učňákem protloukli jako kingové, nemůžete to udělat lépe než vytuněným golfem. Každého z nás už jistě něco takového předjelo. Za tajemnými černými skly (fólie tam nalepil Láďa a považte, vyšly na 235 korun) se určitě neskrývá nějaký umolousanec, který si ještě před pěti roky zlomil nos při ježdění na panelákových schodech, ale sofistikovaný rebel typu Russella Crowea. Ohromné plastové spoilery domácí výroby se otfásají vibracemi, které dodává supersilná audiosoustava značky AKAI. Původně byla zamýšlena jako afrodisiakum na holky z rodinky, ale i když se ukázalo, že přitahuje jen další podobné uhrované zoufalce, jako nejcennější součástka už v autě zůstala. Zvuk je ještě o to krásnější, že přes celé zadní sklo se táhne nápis Sony Car Audio.

V našem městě jezdí dva takoví elegáni s nádhernými rychlými pruhy, na kterých není skoro vůbec vidět, že byli vyrobeni v 70. letech a že jsou tedy starší než jejich řidiči. A věru že si oba získali obdiv všech spoluobčanů – už tím, že při sobotním závodění na hlavní třídě ze sebe vytáhnou až 90 km/h.

radši bych se střelil do hlavy než řídit vytuněného golfa přes město, kde bydlím

Kdy naposled vám 47kilová sexbomba utrhla ruku?

Včera jsem šel po ulici k našemu baráku a co se nestalo. Vůbec nic. Neskočila na mě žádná bojovnice v kůži, neubalila mi jednu do zubů, nesložila mě na zem do šikovně připravené louže od oleje a ani mi následně nepřerazila páteř jediným trhnutím nader.

Není žádný div, že se to nestalo, protože takové kraviny se dějí pouze ve světě zhulených scénáristů z Hollywoodu, kterým jejich producenti poručili dělat politicky korektní filmy. Cílem je přesvědčit nás, že ženy jsou i v tomhle naprosto rovnocenné mužům a že subtilní 47kilová blondýnka dokáže běžně vykostit pět padouchů, kdykoli na to přijde.

Není to jen Xena – ta ještě uznávám vypadá jako kombajn – a nejsou to jen Charlieho andílci, je to v poslední době každý druhý americký film. Všude je postava nějaké té heroiny, která díky tuhému tréninku na tajné vojenské akademii organizované společností Yves-Saint Laurent (modeling pro tuto firmu slouží hrdince jako dobrý krycí job) bez problémů zlikviduje teroristické komando, přičemž v přestávkách mezi údery ještě stihne dávat nezapomenutelné hlášky plné suchého humoru.

Ale no tak. Prosim. Uvědomme si všichni, jak nehoráznou blbost se nám to snaží nakecat a jak by takový boj asi vypadal ve skutečnosti. Troufám si zmydlit kteroukoli představitelku serveru Feminismus.cz, která by mi snad chtěla přijít dokázat, že na těchto filmech pro retardy je něco pravdy. Kdyby na to přišlo, se svou mužskou vahou a silou bych klidně nastrkal do popelnic třeba pět bojovnic, scénář nescenář. V Americe bych to pravda měl trochu těžší – sám jsem průměrnou hmotnost penzistek na Floridě šacoval na 130 kg – ale tyhle bečky zase nemají žádnou fyzickou. A i kdyby na mě pustili někoho mongoloidního jako Lucy Liu, počítám, že bez opory digitálních efektů by mi jednou doskočila k pěsti a byl by konec.

Dávat do filmů silné ženy je idiotská móda posledních let a doufám, že její viníci brzy přijdou do pekla, protože tak lživou propagandu svět neviděl od posledního projevu George W. Bushe. Všimněte si – je to docela normální přesvědčovací kampaň, která má zblbnout lidi jako pozitivní diskriminace a přesvědčit malé holčičky, že z nich vyrostou ocelové ingoty. Teď už v Hollywoodu prakticky nejde poslat výpravu do džungle, aby jí nevelela atraktivní 26letá absolventka Harvardu a doktorka všech věd, která se v případě potřeby promění v smrtící mašinu s fantastickým sex-appealem. Na můstku každé vesmírné lodi je silná upjatá žena, které všichni říkají kapitáne, i když vypadá, že ve škole dostávala z matematiky předčasné měsíčky a že slovo kvantový skok jí vyhláskovali tři dny před natáčením. Je to svinstvo.

každý z nás by přepral celou rotu Women of Power a pak by je rozemlel do psího žrádla

Recenze: Kousnutí do jazyka

O sexu a Danielu Dočekalovi plácá na internetu každý, ale uchopit opravdu neotřelé a přitom univerzální téma, to je práce pro Vosu. Dnes o fenoménu, který lidi trápí už tisíce let. Je silnější než všechny orgasmy a děsivější než sobotní díl Dobrot. Prožil ho úplně každý, ale nikdo o něm nenapsal. Až teď. Fenomén, který se jmenuje „kousnout sám sebe do jazyka.“

Při kousnutí do jazyka si člověk teprve uvědomí, jaká je vlastně šelma a jakou má v zubech hroznou sílu. Vždycky dodatečně lituji ty kvadriliony rýzků a rohlíků, co jsem už od narození rozdrtil, protože jim žádná zpětná vazba nepomohla. No, pořád ještě jsem humánnější než členové České asociace cyklistů, kteří v létě žerou mušky po desítkách a polykají je zaživa.

Ale zpátky ke kousnutí do jazyka. Tohle neštěstí není na světě samo. Má ještě povedeného bratra,

což je kousnutí do vnitřní tváře. Mohli bychom dlouho spekulovat, které z nich je horší. Maně mě to upomíná na sourozence Gondíkovy. Dalibora vidí člověk častěji, ale Adéla je zase příšernější. Tak si vyberte.

Člověk by si přál, aby kousnutí do jazyka režíroval Quentin Tarantino – aby před akcí bylo aspoň to půlhodinové intro. Ale příroda na to kašle. Předehra v řádu milisekund, exploze a konec. Pro ženy je tohle možná vůbec nejlepší simulace, jak si muži představují lásku.

Z toho důvodu je kousnutí do jazyka hodně o reakcích. Jestli máte bleskurychlé reflexy jako já, nic moc se vám většinou nestane. Pokud jste pomalé hovado jako většina lidí, urazí zuby před zastavením velikou vzdáleností a jazyk bolí jako čert. Kousnutí do jazyka je tedy jakýsi barometr, který vám může naznačit, že jste genetický odpad a že tu jen ubíráte životní prostor dalším, bystřejším generacím. Takže až se příště kousnete do jazyka a bude to pořádně bolet, pochopte to jako signál. Jděte do Baumaxu, kupte si tam nějaké značkové lano a poveste se v jednom z těch vkusných zahradních domků za 30 000 korun, které stojí na parkovišti před marketem.

lidé jsou dost velcí cvoci na to, aby si v pracovní době četli o kousnutí do jazyka

Zpravodajství TV Nova: Pohled z druhé strany

Už ráno jsem všechny své děti odšvihla a vyčesala jim z chlupů žmolky. V liberecké zoo jsme třetí klec od vchodu, a tak je jasné, že dnes na nás vyjde řada a Ivan Břešťák k nám přijde točit zpravodajství TV Nova.

Jako všichni orangutani, i my jsme rádi, že denně sledujeme naši televizi a že je to takřikajíc o nás pro nás. Nechápeme pravdu, proč jsou na začátku každých zpráv ty ošklivé reportáže o lidičkách. Ale prý je to dobré, abychom se trochu negativně naladili a aby nám to nějak vybalancovalo pocity z našeho světa, který je pozitivní a idylický.

Zájem sdělovacích prostředků nás samozřejmě těší, i když mezi námi, co je moc, to je moc. Masové křtění mláďat lidmi z TV Nova vede k tomu, že skoro všechna zvířata v českých zahradách se dnes jmenuje stejně. Už čtyři z mých dětí jsou Lucie Borhyové a tamhleten výběh je plný Vašků Tittelbachů. Posuďte přitom sami, jestli jméno, které se tak hodí pro buvola kaferského, je také dobré pro tapíra.

Je ještě dost velké štěstí, že naše rodina není moc fotogenická. Někteří menší a chlupatější zvířata, která se hezky berou do ruky, jsou už celá ohmataná od Jana Tuny.

Snad nejhůř je na tom tady nutrie Michaela. Roste jen pomalu, a tak se před kamerou musela už čtyřikrát čerstvě narodit a z věčného zvedání k objektivu se jí pořád točí hlava. Pod různým osvětlením hrála už dvakrát králíka, jednou ondatru a jednou považte i mravenečnicka. Michaela říká, že smrt bude pro ni vysvobozením a že kožedělný průmysl je proti moderní žurnalistice relax. – Ale pozor, už jdou a mají zase ty elektrické biče jako posledně...

lidé večer nemůžou poznat, kdy končí zvířata a kdy začíná Pavel Pouliček

Typologie: Lidé v tramvaji č. 11

Dneska už jsem skoro chtěl s Vosou na jazyku skončit. Náhodně jsem totiž narazil na [tuhle stránku o Zetoru E-25 a chovu koz](#) a ihned mi došlo, že nic intenzivnějšího už vytvořit nelze. Ale pak jsem si zajel tramvají na oběd do Flory a rozhodl se zachytit pro příští pokolení typologii lidí v MHD.

Pražská sekretářka

Jasně, já vím, že teď už žádné sekretářky nejsou, jsou už jen personal assistants nebo executive support specialists, ale všem vám hned dojde, koho mám na mysli. Je to stejné, jako když dnes krámy Na Příkopě hledají konzultantku prodeje místo dřívější prodavačky. Práce je ta samá, ale konzultantka je holt lepší na ego.

Takovou asistentku poznáte podle odhodlaného výrazu, který všem kolemstojícím naznačuje, že ona by vlastně vůbec neměla jet tramvají, ale v otevřeném červeném žihadle typu BMW Z4. Její tvář je přesně tak nezávislá a tajuplná, jak to radili v posledním Cosmopolitanu na straně 23, a dá se z ní vyčíst poselství „Podívejte se, něco jsem ve svém životě dokázala, mám italské lodičky a doma půlku katalogu IKEA. Ještě si koupím pohovku Beddinge a tím vám to nandám definitivně, vy socky.“

Pražská asistentka svírá na cestě domů tašky módních tvůrců, které jsou šikovně natočeny tak, aby byla vidět velká písmena MNG, ZARA nebo Sephora. Čas od času, tak asi každých 20 sekund, vytáhne telefon (Nokia 3410, tmavomodrý kryt, řidčeji N8310) a podívá se, jestli jí nepíše kamarádka. Sice zrovna byly s kámoškou v té suprové kavárně na italském capuccinku za 55 korun, ale kdoví, třeba si Nikol ještě na něco vzpomněla. Ten nový objev, Elliott, vypadá dost dobře a může být, že jí ten půlrok au-pairování u té blbě rodiny v Brightonu bude k něčemu dobrý.

Mladík, jehož discmana slyšíme všichni na 20 metrů

Tenhle kluk je prostě king a ví to. Už když skáče do tramvaje, hodí po nás pohrdavý pohled, aby nám bylo jasné, že se včera dostal do 94. levelu a že by nás klidně zmrazil taky, jen kdyby měl v ruce ten laserový vrhač ledu. Mladík nabízí multimediální zážitek pro všechny smysly – kromě fialového pruhu ve vlasech nám to nandává i hudbou ze svých sluchátek a spokojeným usrkáváním z toho největšího kelímku coly, který u McDonalda dávají. Kelímek potom odhodí na rodném Proseku těsně vedle koše, protože i to je světonázor.

Asertivní důchodce

Těchto lidí nastupuje vždy hodně, počet volných sedadel + 1. Starým lidem bychom se nikdy neměli smát, protože jednou budeme taky staří a ani naše vyplacené penzijní připojištění od ING nás sexy neudělá. Slibme si alespoň tohle: nebudeme nosit těžké hole se špinavou gumovou špičkou a nebudeme je z ostrůvku strkat do obličeje lidem, kteří se pokoušejí z tramvaje vystoupit. Prosím.

Skupina italských turistů

Tento typ se vyskytuje zásadně ve stádě, nikdy jednotlivě. Pozná se podle černých slunečních brýlí, které mají za úkol ohromit výše uvedený typ sekretářka a přimět ho k multikulturnímu úletu, o kterém se pak bude s hihňáním vyprávět Nikol. Černé brýle italského turistu jsou přidělané napevno, takže je nelze sundat, ani když lezete v listopadu do metra. Tento typ je komunikativní a jako jediný mluví tak hlasitě, že se dokáže za jízdy domluvit i se zbytkem skupiny v druhém vagónu, že vystupovat se bude na Muzeu.

tramvaj je lepší než auto, protože v autě jsi se svou blbostí sám

Rady pro tvůrce reklam na čokoládu

Musí to být děs, když mezi narcistické mamlasy do reklamní agentury přijde nějaká ta potravinářská korporace a objedná si zbrusu novou reklamu na čokoládu. Fajn, vykřikne hlavní kreativec, jdeme na to a uděláme něco, co ještě nikoho nenapadlo! Natočíme nějaký strhující záběr, jak se na sušenku shora lije čokoláda a pak to celé zakryje fantastický karamelový krém!!!

Všimli jste si? Celý jeden žánr moderní kinematografie je postaven na detailním záběru, na němž se z výšky lije čokoláda a v ní elegantně tonou oříšky. Pozoruju tyhle čokoládové vodopády každý den

už 13 let a za tu dobu se stále nemůžu rozhodnout, kde tu gravitaci zvládají lépe – jestli v Orionu nebo na všech těch alpských loukách. Ježíšmarjá, ten stereotyp je k uzoufání!

Jakoby nápad lít čokoládu z výšky nebyl už tak dost vykradený, museli ho ještě definitivně zaříznout výrobci jogurtů. Ti pravda mají své čurky bílé a místo ořechů nechávají ponořovat jahody, ale ta duševní impotence je stejná. To si říkáte kreativci, hošani? Radši bych utekl do lesů s Danem Nekonečným než takhle nudit národ.

Jestli chcete reklamu na čokoládu dělat lépe, vemte prosím na příští natáčení Veroniku Žilkovou. Prosím! Této báječné ženy si velmi vážím, protože v mých očích zajistila jednu pozitivní vlastnost dokonce i Petru Novotnému. Ptáte se jakou? No alespoň ještě nevzal tolik reklam jako Veronika Žilková! Novodobá česká madona vám k čokoládě zachrptí srdceryvné poselství, které už každou zodpovědnou mámu dovede k tomu správnému regálu.

Pomalou čokoládovou lavinu je dále potřeba podmalovat nějakou tou yuppie hudbou, která v člověku budí pocit, že má na sobě bílou košili, kravatu a že běží s květinami v ruce ohromnou prosklenou budovou, aby na ulici zadýchán, ale stále s voňavým podpažím vskočil do hráškové zeleného Citroënu C3, s nímž přijela jeho úspěšná přítelkyně. Protože moderní člověk prostě musí věřit, že je free, cool a in a že má svůj život pod kontrolou, i když je po krk v čokoládě.

A když už děláte reklamu na čokoládu, bylo by hloupé tam nedat nějakou tu modrookou doktorku z Klatov, která vám potvrdí, že v čokoládě je přesně tolik silanizovaného vitakalcia, že vaše děti budou ještě v devadesáti běhat jako střečkové. Někdy si až říkám, jaká klika, že na všechny tyhle minerály nepřišli už staří dinosauři před 65 milióny let. Kdyby ke své síle měli ještě geriavitové klouby narvané vitamíny, byli by bývali odpinkli ten meteorit zpátky do vesmíru a kde by dneska byl člověk?

lidé z reklamních agentur bojují za nějakou jinou civilizaci a vedou

Chybí už jen Lucie Borhyová

Škoda, že mi není 22, že nejsem dlouhovlasá blondýna a že se mi z šikovně rozepnuté halenky nevylévají ňadra velká jako hlava Alice Nellis. Kdyby to tak bylo, neseděl bych tu před radioaktivním monitorem Compaq, ale byl bych v Africe a natáčel jeden seriál z prostředí malé stanice utopené v džungli za druhým.

Každý z nás už viděl mraky těchto nízkorozpočtových epopéjí z Afriky, které tak příjemně vyplňují sobotní odpoledne ve středoevropských televizích. Mladý a pohledný bílý pár, rozšafný domorodec a roztomilá opička spolu prožijí každý den tolik zajímavého, až člověku oči přecházejí. Od rozbití džípu přes útok rozzuřené lvice až k rozbití džípu a dalšímu útoku rozzuřené lvice – v tom scénáři je prostě celá Afrika.

Nikdo pravda neví, co ti dobří lidé na stanici vlastně dělají, kdo je platí a hlavně kdo platí tu francouzskou vizážistku, která musí sídlit nedaleko a neustále upravovat vlasy hlavní hrdinky, aby i při honbě džunglí vypadala sexy. Ale Afrika je v těchto seriálech zobrazena krásně. Žádní chudí lidé a nafouklé děti jak z českých vtípů o Somálcích, ale bující příroda a nanejvýš občas nějaká ta ekologická havárie zaviněná zlým doktorem v přílbě. Celý seriál přitom drží na svých bedrech a ňadrech pouhá čtveřice hlavních hrdinů.

James

Pán stanice je vzhledově něco mezi Tarzanem a teploušským módním návrhářem z Milána. Je jedno, za jakým účelem původně přijel do Afriky. Jistě to bylo něco ušlechtilého, třeba křísit slony a bokem najít lék na AIDS, ale v praxi na to stejně nezbyl čas. Většinu dne tráví James tím, že hledá v

džungli hlavní hrdinku, která se v každém díle ztratí a nechá po sobě zlověstně otevřené okno chýše. Hrdinku najde James na mýtině, kde musí chvíli upírat velmi odhodlaný pohled na rozzuřenou lvici. Lvice, zdeptaná věkem a krušným životem ve floridském cirkusu, konfrontaci vůlí samozřejmě nevydrží a vrátí se do klece za třetí palmou vlevo.

Lucy

Její hlavní práce na stanici v nitru Afriky je chodit po krajině v plavkách či mokré halence a ladně skákat do blízkých vodopádů, zatímco se k ní nepozorovaně blíží lvice. Vyjma koupacích a zachraňovacích scén je nevýrazná.

Šibalský černošský pomocník

Batu nebo Koki je moudrý černoch neurčitého věku. Z nějakých důvodů přichází z vesnice na stanici vždy v tom správném okamžiku, aby hrdince sundal z ramene škorpióna nebo zahnal zpátky za paravan hada, který bude znovu použit o pět dílů později. Koki má svůj specifický humor a v posledním záběru přes titulky dovede opřen o kopí nádherně vycenit zuby. Vůbec vypadá strašně sympaticky a důvěryhodně a skoro na něm není vidět, že než ho objevili céčkoví režiséři v L. A., vyrůstal v betonové trubce na jihu Bronxu a ze všech členů gangu ubil nejvíc bělošských dětí.

Opička Kimbo

Věčná škoda, že intelektuálně a herecky nejnadupanější člen ansámblu dostává tak okrajovou roli. Opička Kimbo zachraňuje scénáristy, když už nevědí kudy kam a těch 40 minut denně je potřeba dotočit stůj co stůj. Hlavním Kimbovým úkolem je ustrašeným popískáváním upozorňovat na hrozící nebezpečí, například na výše zmíněnou zdrchanou lvici nebo hada. Divák si Kimbovy nervozity všimne vždy, hrdinka bohužel nikdy. Na konci každého dílu pak Kimbo radostí převrhne sklenici nebo vyvede jinou neškodnou neplechu, čímž dá Kokimu šanci ukázat zuby s malým logem Signal Whitening.

tlustým bílým ženám na Západě se zdá o Kokim, čímž se generuje poptávka po zájezdech do Keni

Cirkulárka: Ať vám to Pámbu oplatí na prstech

Už to cítím v kostech. Přichází zase jedna z těch idylických jarních nedělí, kdy si přejeme mít kulovnici s dobrou optikou, vyjít s ní na balkón a jedinou čistou ranou umlčet každého lumpa, který se odváží zapnout cirkulárku a otrávit tak víkend celému okolí.

No ovšem, jestli častěji posloucháte Helenu Vondráčkovou, tak vám zvuk cirkulárky nemůže vadit. Ale my ostatní ho nenávidíme ze všech sil. Je to odporné, je to horší než Sejdeme se na Vlachovce, je to hulvátství nejhrubšího zrna! A přitom je to české národní hobby, které se jako rakovina šíří nejen na vesnici, ale i do menších měst a místo dokonce i do Prahy! Smrt pro chlapa s cirkulárkou, říkám já, nebo alespoň vstupenku na natáčení Silvestra na Nově!

Takové ty protivné, věčně smířlivé povahy mezi vámi teď asi chroptí – a co když ten pán v teplákách cirkulárku opravdu potřebuje? Neměli bychom na něj být zlí. Nemůžeme přece střílet lidi jen za to, že si na vlastní zahradě opracovávají nějaká dřívka, že? Fňu, fňu!

Jak – k čemu ji ten chlap potřebuje? No přece aby postavil další hnusnou boudu, která mě bude esteticky urážet příštích 30 let a nakonec ze mě udělá čtvernožce, který si objednává zboží v Teleshoppingu! Copak neznáte zahrady vašich rodičů a sousedů? Králíkárny sbité z prken nakradených v 70. letech, kdy řádl červotoč veliký jak lidská pěst. Dvě nepopsatelné boudy, které se už 32 let naklánějí na stranu, ale bohužel ještě nebyl čas je opravit. Mezi tím netříděný odpad („Máno, tenhle hrnec je škoda vyhodit, ten se může ještě hodit!“) a ten nejrezavější sud, který jste v životě viděli. Záhonky s mrkví, které by jakž takž mohly dojem napravit, jsou pro jistotu ozdobené

tyčkami s nastrkanými PET lahvemi! PET lahvemi?! A v koutě stará, vyhozená vana dnem vzhůru – taková vana prostě nemůže chybět na žádné české zahradě.

Chlap s cirkulárkou nemusí být žádný encyklopedista, ale kdy řezat, to on ví. Nejlepší doba na spuštění cirkulárky je neděle, 6.30 ráno. Sluníčko ještě nevstalo, vzduch je pěkně čerstvý a řezání těch nejdelších klád jde pěkně od ruky. Řežeme bez přestávky až do oběda, protože tak tomu sousedi nejlíp přivyknou. Kolem poledne pak můžeme řezat i tvrdší, sukovité kusy, protože ty vibrují nejlíp a jídelní servisy sousedů tak nějak krásně rezonují do taktu.

Může to znít neuvěřitelně, ale dva baráky od nás si jeden syčák pořídil dokonce motorovou pilu a řeže si každý den jen tak pro radost. Ano, tak si naši spoluobčané představují víkend na zahradě – ne klidné posezení s dobrým pitím na vkusně upraveném trávníku, ale brutální jízda s cirkulárkou, rdoušení slepic a stloukání nových králíkáren.

A nemyslete si, že když žijete ve velkém domě, tak se vás cirkulárka netýká! Bratr chlapa, který trápí český venkov se svou pilou, žije vedle vás a vrtá v sobotu večer do stěn! Ceny nejlevnějších příklepovek v OBI klesly tak nízko, že se masová perforace zdíva stala v ČR realitou. A vždycky, když v televizi začne jediný slušný film týdne! Já vám říkám, mor!

Rozumějte, nemám nic proti kutilům, ale proti jejich bezohlednosti v načasování a proti tomu bordýlku, kteří si lidé nechávají na zahradách.

za odstřelení chlapa s cirkulárkou by mi předchozí prezident dal milost

Kde jsou smajlíky?

Pryč. Pár lidí se ozvalo, že takový sajrajt se hodí leda na iDnes, ale s Vosou na jazyku neladí. Tihle lidé měli pravdu, proto jsem smajlíky zase odstranil. Beztak se mi hnusily, zvlášť ten, co přecházel do růžova. Díky za upozornění.

Kalhotky Triumph: Pro nás jsou miss brunety

Zatímco ostatní žurnály chrlí nudné zprávy o tom, že titul Miss ČR získala Lucie Váchová, Vosa na jazyku zůstává věrna své tradici podpásového zpravodajství. A to doslova. Přinášíme exkluzivní rozhovor s předmětem, který viděl celou soutěž přesně z té perspektivy, jakou byste si přáli i vy – s kalhotkami novopečené Miss.

Jaká byla atmosféra v zákulisí?

Z pohledu nás kalhotek velice uvolněná. Zvlášť, když do šatny přišel Martin Dejdar. Toho si má paní i ostatní holky hned zamilovaly. Víte, on je tak báječný komik a umí tak skvěle vyprávět, že za chvíli ani nevíte, kde vlastně jste.

Deset z dvanácti finalistek byly letos blondýny. Myslely jste, že vaše paní má šanci vyhrát, když je také blondýna?

Eeh?

Blondýna. Světlé vlasy.

Jo táák... Víte, my tyhle věci vidíme trošku jinak. Pro nás kalhotky je tenhle svět o brunetách.

Který okamžik během soutěže byl nejtěžší?

Nejhorší byly ty sekundy před vtipným rozhovorem. I když jsme ten pohotový humor trénovaly s paní tři týdny, stejně to byla dusná, vlhká chvíle. Trochu nám to připomnělo Winstona Churchilla, když před válkou nabídl národu krev, pot a slzy. To poslední my tedy neznáme, ale můžeme vám

zodpovědně říct, že pot je pěkné svinstvo.

A která část soutěže se vám naopak nejvíce líbila?

Rozhodně aerobic. Rychlé pohyby a zařezávání do hloubky, to jsou momenty, pro které tuhle práci děláme.

Znáte osobnosti, které tvořily porotu?

Až na módní návrhářku Beátu Rajskou jsme je poznaly všechny.

A jak jste viděly Miloše Zapletala?

Který to je? Prsty od tabáku?

Ano.

Tak toho zblízka. Ale máme ve smlouvě, že o tom tři roky nebudeme mluvit.

Co bude dál? Jaké máte plány do budoucna?

To víte, v nejbližších dnech a týdnech se asi netrháme. Práce nahoru a dolů, jak se říká v naší branži.

Pardon?

Tím chceme říci, že vítězství v soutěži umožní naší paní získat hodně kontaktů na těch správných místech, která se nás nejvíc dotýkají.

Aha. Budete asi hodně cestovat...

Jistě se podíváme doslova do všech koutů hotelových pokojů celého světa. A počítáme, že budeme bojovat za mír se všemi lidmi, které nám ukážou na recepcích. Rády bychom něco udělaly i pro hladovějící černoušky v Africe, tedy pokud jsou starší 15 let a pokud je OSN udržuje v dostatečné čistotě.

A pak?

Pak už snad přijdou jen fotbalisté.

SARS přichází do Jevan

Uvažujte sami. Která část české populace nejčastěji létá do Thajska a pak o tom vypráví v pořadu Prásk, jakoby cency o strašně pálivém jídle a orangutanech větších než Venus Williamsová i potřicáté někoho zajímaly? No ano, jsou to české celebrity! Riziková skupina pro SARS číslo jedna. Vosa na jazyku přináší zdrcující reportáž z těch hrozných dní, kdy epidemie v Jevanech propukla naplno.

První obětí zákeřné nemoci se stala nonkonformní diva, jejíž jméno léta terorizovalo všechny programátory a lidi znalé angličtiny. Báru Basikovou zastihla smrt na schodech, když vycházela z redakce magazínu Leo. Podle očitých svědků měla zpěvačka obličej zrůzněný bolestí a v ruce svírala obálku s 50 korunami, po jejichž původu se pátrá.

Když na zem žuchla Ilona Csáková, pocítili ten otřes až v Londýně a Elton John se přitom moc ošklivě zranil. Ne snad, že by Ilonka byla po poslední změně image tak těžká, chraň bůh! Britové byli zdrceni z úplně jiného důvodu. "Oh man," nechal se slyšet bubeník kapely Oasis, "W' da h' is go' to w' da f' so' 'ich do s' w' i' d' ch'? ' ' ' '?" Mediální zástupce zpěvačky Janis Sidovský přeložil poslední sadu apostrofů takto: „Skutečně bych moc rád zvěděl, kdo teď bude tvořit ty roztomilé písničky, jejichž anglické cover verze nás vytáhnou na první místa hitparád?“ Poté Janis odjel do Británie utěšit Eltona.

Petr Novotný odešel ze světa tak velkolepě, jak žil. Vmetl nemoci do tváře jeden ze svých legendárních vtipů (údajně to bylo slavné "a teď už ani muk, přijde Petr Muk!") a pak se svalil do šáreckého údolí. Vzniklé panorama tak dojalo Mosteckou uhelnou společnost, že od dodávajícího mistra šoubyznysu odkoupila jeho [černobílé sako](#) a začala jím na noc zakrývat korečková rypadla řady KR 13.

Monika Absolonová umřela schválně, aby se o ní říkalo, že je také celebrita. Když se k ní přidala ještě Leona Machálková a několik rosníčků, začaly v Čechách vymírat celé profese. Nejdřív svou kliniku zavřel dr. Měšťák a pak to zabalili lidé, kteří se živí vyklepáváním ohnutých nárazníků u velkých offroadů.

Leoše Mareše skolila smrt uprostřed největšího rozmachu tvůrčích sil – jako když sestřelíte orla v letu nebo shodíte dekl od kanálu na běžícího potkana. Leoš právě stál u kopírky Xerox a dokončoval vlastní kuchařku, která měla zacelit nepochopitelnou díru na českém trhu. Považte sami – člověk, který už dvakrát vystoupil v hlavním sledovacím čase na TV Nova, a pořád ještě neměl svou knihu receptů! A o to nás připravil SARS! Já to nechápu a počítám, že vy taky ne.

Helena Vondráčková nemůže zemřít na SARS, protože podruhé by ji už nikdo neexhumoval

Recenze na Pupendo od člověka, který Pupendo neviděl

založeno na skutečných recenzích!

O víkendu jsem si omylem zajel na Velikonoce do Slovinska a to mě tak zdeprimovalo, že jsem dlouho nemohl vybrat pořádné téma. Uvažoval jsem o recenzi své výplatní pásky, typologii Moraváků v Praze a o tom, proč developeři dávají projektům jména jako Zelené údolí, Palouk, Vinice nebo Podvinný mlýn, když by jim mohli říkat prostě a jednoduše Obří Staveniště S Krátery Plnými Litého Betonu, Kde Jsou Baráky 2 Metry Od Sebe. Ale pak jsem si uvědomil, že to všechno by bylo moc originální a že bych měl zkusit něco, co už napsal úplně každý. Proto jsem vypotil recenzi na film Pupendo, která je zajímavá už tím, že jsem Pupendo nikdy neviděl.

Kdo v České republice umí číst, nemohl si nevšimnout nejméně 17 reklamních interview a šikovně umístěných recenzí, které v národu vzbudily lásku k Pupendo ještě předtím, než vůbec přišlo do kin. I já jsem byl dojat jedním rozhovorem s Vilmou Cibulkovou, kde se líčily nahé scény z filmu a otevřeně řešily podstatné detaily jejího pubického ochlupení. (!) Definitivně mě pak o kvalitách Pupenda přesvědčil jistý žurnalista, když mi soukromě sdělil, že poprsí paní Vilmy dosahuje bezprecedentní velikosti 1,1 taťounu. Pro vysvětlení připomínám, že Iva Taťounová byla svého času mluvčí společnosti Eurotel a že kdo se v branži pohybuje, dovede význam téhle jednotky ocenit.

Když jsme u těch třicích řader, vzpomněl jsem si náhodou na Lindu Štucbartovou, vysokou a sebevědomou *femme fatale* z Fakulty sociálních věd, s níž jsem chtěl chodit v roce 1996. Kdo ji znáte – a budou vás mraky, protože je taková průrazná – tak ji pozdravujte. Ještě dnes trnu při vzpomínce na to, jak se Linda a její banda blazeovaných intelektuálů uvolila vzít mě, burana, na nějaký klubový izraelský film, který v každé zemi přežilo maximálně 17 diváků.

Dvě hodiny jsem se tehdy vrtěl a těšil, jak tu hrůzu zdrbnem. Ale když ta umělecká jatka skončila, zapištěl ten nejčerněji oblečený intelektuál něco jako „Přátelé, tenhle snímek si zaslouží, abychom si o něm pěkně pomlčeli. Taková hloubka se musí nejdřív vstřebat.“ A co já?!? Jak jsem byl naivní, počkal jsem asi půl sekundy – myslel jsem, že mezitím už to absorbovali – a pak jsem poznamenal, že jestli všechny izraelské filmy jsou takhle zajímavé, tak že už chápu, proč Palestinci obnovili intifádu. Všichni se na mě podívali, jako bych právě trhnul mezi dveřmi celé Chcete mě i s Martou Kubišovou, a s Lindou byl konec. (Lindo, jestli tohle čteš, musíš být šťastná, opravdu jsem skončil jako loser!)

Ale zpátky k Pupendu. Já vím, tyhle odbočky jsou hrozné, ale člověk ze sebe ty komplexy nějak dostat musí. A myslím, že to pořád dělám elegantněji než Lucie Vondráčková, čímž ale nechci říci, že kdybych měl takovou tetu, tak že bych třeba nezmagořel ještě dřív.

Herecké obsazení filmu je evidentně výborné. Na všech fotkách je Jaroslav Dušek, o jehož existenci jsem před pár lety vůbec nevěděl a teď je najednou v televizi obden. Ale to samé už jsem prožil i s tampóny o.b., takže si nestěžuji. Zjev pana Duška (soudím podle tzv. koupací fotky z plakátů) je takového rázu, že je jasné, že se ke své práci nedostal přes postel a že musí mít fenomenálně rozvinuté ty herecké přednosti, které Arnoldu Schwarzeneggerovi chybí. Už to je záruka když se příjemně podíváme, tak alespoň solidního poslechu. Zvlášť v dnešních moderních kinech s prostorovým zvukem, kde vám zespoda zleva někdo chrastí popcornem a zprava zezadu vyzvání Nokia 3310.

Dějová linie je zřejmě to jediné, co je na filmu trošku slabší. Alespoň podle Mirky Spáčilové z Mladé Fronty Dnes, která tento názor zastává už 36 let. Mirko, dovolte mi říci vlastní mínění – dějovou linii si inteligentní člověk domyslí, ale kde absentuje taková ta linie, co se objeví, když se mladá holka naproti vám předkloní, tam už to nedohoníte. Což mi připomíná, že samotnou Mirku Spáčilovou musím někdy extra zrecenzovat, aby to jednou dostala od umění zpátky.

Můj celkový dojem z filmu je vynikající. Dokonalé PR, vtipný pan Dušek a především nahatá dáma, která ve mně probudila vzpomínku na Lindu, ušlechtilejší, hlubší a špičatější emoce. Jestli umění je to, když se vám jakoby chce na záchod a přitom tam vlastně vůbec nepotřebujete, tak je Pupendo umění. Na mé slavné stobodové stupnici dostává 80 bodů. Dosavadní rekord, o 79 více než matka Natálky Pawlowské i s tou zatracenou liazkou, co ukrývá v halence.

izraelské filmy jsou to nejhorší, když chcete rychle svléknout spolužačku

Typologie: Chování lidí podle výše platu

Může být, že jste obyčejný primitivní manažer, kterému squash vymlátíl z hlavy i tu trošku kultury, co tam zanechaly roky strávené na VŠE a v organizacích typu AIESEC. Ale i když jste barbarské hovado, přece jen existuje kousek literatury, který spolehlivě vzbudí váš zájem. Ten text je čtenější než Bible, úspornější než Hemingway a čeká se na něj napjatěji než na další díl Pána prstenů. Říká se mu výplatní páska a přes jeho význam se mu zatím věnovalo podezřele málo recenzentů. Až do dneška. Vosa na jazyku přináší rozbor chování lidí podle toho, kolik měsíčně berou.

20 000 – 30 000

Dvacet tisíc je psychologická hranice, nad níž už se výše platu nesdělují ani příbuzným. Při průchodu ulicemi se proto tváříme tajuplně a zároveň světácky a pohledem do výloh kontrolujeme, jestli jsme dost yuppie. Na Příkopě nenápadně mizíme v Sunset Suits a když vylézáme s polským oblekem za 3990 Kč, děláme obličej, jakobychom vlastně vycházeli z vedlejšího Marks & Spencer. Kupujeme si Nokii 6610 nebo Samsung S100 a významně jím máváme, když jdeme večer s klukama na bowling. Telefon sice stál skoro tolik, co měsíčně vyděláme, ale co se naděláš – reprezentace musí být.

30 000 – 50 000

Už námořníci v Pacifiku věděli, že pásmo tzv. řvoucích čtyřicítek je nebezpečné a že tam hodně lodí uvízne. S tímto platem hodně hrajeme squash a provozujeme adrenalinové sporty, protože po sledování šéfových prezentací potřebuje mozek alespoň nějaké impulzy. Na Vinici kupujeme na hypotéku 56metrový byt, který potom v internetových diskusích vydáváme za 96metrový. V rozhovorech s rodiči se objevuje takový ten blahosklonný tón a netrpělivost, jako když paní kněžna mluvila s Proškovými. Když potkáme spolužáka, který ve škole nevypadal nic moc a teď najednou jezdí v Lexusu LS 430, pobavíme se jako dva správní chlapi a kamarádi, pak jdeme domů a brečíme

do polštáře.

50 000 – 80 000

Stále hrajeme squash, ale zejména takhle v předjaří začínáme pozorovat, že se u nás objevuje náběh na golf. Víme, jaké i se píše ve slově adrenalinový, ale slovo oxymoron bychom na flipchart psát nechtěli. Nevíme ostatně, co ten blbý oxymoron vlastně znamená – bude to jedno z těch zbytečných, nemarketingových slovíček, které znají jen lidé s platem hluboko pod 20 tisíc. Máme doma Velkou knihu koktejlů a zaníceně mluvíme o baru Tretter's. Trpíme totiž utkvělým pocitem, že ty naše břčky zajímají i kolegy, kteří by přitom chtěli udělat dojem s vlastním mojitem. Vyprávíme o tom, že minulý měsíc v Brazílii nebo na Kubě to byla dost pohoda, přičemž děláme monstrózní chyby ve výslovnosti španělštiny. Přestáváme číst Esquire nebo Harper's Bazaar, který se kupuje v nižších příjmových skupinách. Teď už totiž nemusíme o značkovém prádle a imbecilitě snít – už ji prožíváme.

80 000 – 150 000

S platem nad 80 tisíc přestáváme rozumět složitějším položkám v menu telefonu a obracíme se žádostí o pomoc na podřízené. Protože se nás na mítincích už nikdo neodvážá okřiknout, mluvíme čím dál tím víc jako trotlové, až mají všichni přítomní takový trapně vlhký pocit, jakoby pozorovali skupinu Holki při maturitě z matematiky. Hodně používáme slova jako *akviziční potenciál*, *odkomunikovat*, a když má nějaký podřízený lepší nápad než my, povíme mu, že to měl *lépe zpracovat*. Podřízení si o nás šeptají, že jsme ngramotní, ale to se zatraceně mýlí – svou fotku v Euru poznáme vždycky a taky zvládáme audioknihy, které se dají přehrávat v autě. V pozdějších fázích si do BMW X5 dáváme cedulku vozičkáře a v hypermarketech parkujeme zásadně na místech pro invalidy, protože tak je to správné.

150 000+

Lidé s platem nad 150 000 jsou často expati, kteří jsou Čechům nadřazeni už proto, že mají bělejší zuby. Bílé zuby jsou základ úspěchu, protože se daleko více zalesknou, když generální udělá vtíp. Coby expati hojně vydávají zvuky jako *WOW*, *GRRREAT* a *YOU ALL HAVE TO TRUST THE COMPANY*. Na tváři máme ten věčně pozitivní výraz, jako když nejbližší dítě ze třídy vyhraje v kuličkách a uteče se všemi skleněnkami. Když nás na chodbě osloví nějaký český nýmand, že jsme mu včera zadali dva protichůdné úkoly, zakňouráme pár frází ze Sezamové ulice a utěšíme ho tím, že jeho práce je *challenge*. Challenge neboli výzva je pro expata vůbec základní slovo. Z neustálého obližování má expat problémy v urologické oblasti a na konečníku, takže brzy je pro něj challenge i jen dojít si na záchod. To už je ale znamení, že expat bude brzo přesunut do představenstva mateřské korporace a octne se mimo všechny žebříčky.

manažeři provozují adrenalinové sporty, protože nic jiného by hlava nezvládla

Popovídejte si se Sauronem!

Online chaty s finskými hokejisty nebo muzikálovými kuňkami – to je břčka, kterou na iDnes můžete mít každý den. Vosa na jazyku vám díky fantastickému štěstí a jisté duchovní spřízněnosti přináší chat s osobností velkou doslova jako hora. Sauron Veliký, vládce Mordoru a nejvýraznější postava Pána prstenů, znovu nabývá fyzické podoby a projevuje se v samém srdci někdejší Středozemě, na Benešovsku.

Než Sauron nabere sílu k dalšímu ataku na lidstvo, je ochoten popovídat si se čtenáři Vosy a zodpovědět jim i ty nejvšetečnější dotazy.

Není žádný div, že se Sauron uvolil poskytnout rozhovor právě Vose na jazyku. „Píšete hodně o Petru Novotném, a to se mi líbí,“ prozradila na sebe celebrita, která za tisíce let své existence měla co do činění s dobyt看 všeho druhu, Odulou počínaje a Glumem konče.

Čím se Sauron momentálně zabývá? Jak sám říká, ve volném čase objíždí republiku „se systémem“ a pořádá devastační open air parties. Co se práce týče, zvažuje právě nabídku jednoho nejmenovaného dominantního operátora pevných linek. Chcete-li se dozvědět více, zeptejte se Temného pána sami!

Otázky pro Saurona pište buď přímo do skřeků pod tímto článkem, nebo je posílejte na email ronnie@vosanajazyku.com. Rudé Oko se na ně podívá v neděli večer a v pondělí přineseme první odpovědi. Sauron laskavě přislíbil, že se vyjádří k jakémukoli tématu s výjimkou článků, které píše na Neviditelného psa politolog Jiří [Pehe](#).

Autoři sedmi nejlepších otázek dostanou virus Ganda.A – stačí jen uvést email.

První česko-slovenská válka

Na tomto místě měl být původně ohlášený chat se Sauronem Velikým. Když si ale někdejší Pán Barad-dúr přečetl první emailovou otázku („Máte stavební spoření s liškou?!“), upadl v zoufalství a vyžádal si delší dobu na rozmyšlenou. Uprázdňený prostor věnuje Vosa na jazyku aktuální události, která hýbe celým českým národem a která nemůže zůstat bez komentáře – první české válce se Slovenskem, která začíná dnes v 19.00!

Celá Česká republika i Slovensko jsou jakoby elektrizované nadcházející hokejovou bitvou – samozřejmě vyjma některých osad na východním Slovensku, které nejsou elektrizované vůbec.

Veřejnost se rozdělila na dva nepřátelské tábory, přičemž Slováci získali první důležité body přímo v českém týlu. Pražská VŠE a 1. lékařská fakulta UK se postavily jako jeden muž na stranu Slovenska. „Mali sme tu iba dvoch studentov, ktorí prejavili iný názor,“ znělo oficiální komuniké studentského senátu UK. „Ich rodinám by sme chceli vzkázat, že se aj tak neučili veľmi dobre a že len zbytočne zabierali miesta na kolejích ambicióznym žákům z Prešovska a Oravy.“

Brzy se pod prapor Zsigmonda Pálffyho přidaly i další Slováky ovládané profese v Praze – key account manažeři farmaceutických firem, programátoři a lídři ukrajinských kopáčských týmů. V tu chvíli Češi pochopili, že ve válce o veřejné mínění začínají prohrávat.

Za spojence nakonec Češi získali jen Maďary žijící v republice. „A Felvidék ellen – mindig készen állunk,“ tak konkrétně se vyjádřil Kerekes László, šéfredaktor Knédli, nejčtenějšího listu maďarských studentů v Praze. Maďaři prý podpoří jakoukoli akci proti Horním Uhrám pod podmínkou, že Češi zvýší nákup prémiového salámu Pick a stáhnou z televize staré estrády s Jiřím Wimmerem, který dělal nemístné poznámky vůči libozvučnému maďarskému jazyku. Veskrze skromné a rozumné požadavky své menšiny stvrdil Kerekes jadrným „Bassza meg a kolbász!“

Takovou provokaci samozřejmě nemohla slovenská strana přejít bez povšimnutí. „J*m t*ch p*ch C*v a M*v do r*i. Uz pocas tej p* f* nas j*! Hoci * * * * * , napokon * * * * *! * * * *!“,“ nechal se slyšet známý hokejový diplomat a intelektuální obelisk NHL Peter Šťastný.

V houstnoucí atmosféře blížícího se konfliktu se obě strany utkaly v diskusích na hokej.idnes.cz. I zde zatím kralují naši východní sousedé se svou typickou slovenskou skromností a smyslem pro sebereflexi. „Prečo sme najlepší? Demitra je bôh, Pálffy je bôh, Stümpel a Zednik sú bohovia. Celý vesmír pozera na Slovensko, ktoré hrá najkrajší a najlepší hokej. Okrem toho vyrábame také dobré autá ako touareg nebo bora a Češi sú kokoti.“

Češi naproti přistoupili k válce s tradičním českým pocitem, že jeden každý z nich by dokázal sestavit lepší manšaft než Sláva Lener. Do diskusí se příliš neženou, protože tuší, že tentokrát by Slováci opravdu mohli vyhrát. Nikdo z Čechů to ale nahlas nepřiznává a já také ne; jestli

vyhrajeme, tak tuhle větu z článku vymažu a nikdo z vás ji zpětně nedohledá.

Česko-slovenská válka samozřejmě bude mít nedozírné ekonomické dopady. Hlavně pro Vladimíra Železného, kterému se obratnou právní kličkou podařilo vsadit na výhru Čechů celý penzijní systém sousedního Polska. Samozřejmě přitom nebyl porušen žádný zákon a celá akce nemůže mít pro ČR žádný dopad kromě menší arbitráže, jakých jsou dnes desítky. Sázková kancelář Fortuna se žádné ztráty bát nemusí, protože celkem 31 bratislavských podnikatelů přišlo nezávisle na sobě vsadit celý Slovenský plynárenský priemysel, o kterém tvrdili, že jsou jeho jedinými vlastníky. Fortuna odhaduje, že v případě prohry Slovenska vytvoří vybuchující automobily v Bratislavě takový kráter, že vedle něj bude i slavný [Barringer](#) v Arizoně vypadat jako pouhý cucflek. Což samozřejmě prudce zvýší turistický ruch v oblasti.

všichni bychom byli klidnější, kdyby v české obraně hrál i Kubula a Kuba Kubikula

Čajovným navzdory!

Sjed'te si očima k pasu! Nosíte kabelku, která vypadá, jakoby se starému Indiánovi z bolivijských And udělalo špatně? Máte ve vlasech dlouhé korále, do kterých se při nočních cestách z čajoven chytá větší hmyz a přestárlí netopýři? A proběhl váš poslední orgasmus vloni na podzim během koncertu romské kapely Taraf de Haidouks? Jestli jste třikrát odpověděla ano, pak jste zřejmě vyznavačka módy etno a máte problém.

Jak vlastně epidemie etno vzniká? Začíná to ve 14 letech hlubokou, leč nenaplněnou láskou k libovolnému stádu koní v okolí. Zatvrzelí rodiče odmítají nákup dvou tří klisen i chovného hřebečka – a to i přesto, že v kočárkárně je spousta místa a skoro nikdo tam nechodí! Trávíme proto dny na nedalekém statku a večer ostentativně sledujeme reklamy na AntiRezin.

Po čase si Alhambra nebo Lyska radši sama zlomí nohu, než aby na ní dál rajtovaly neukojené puberťačky, a frustrace je hotová. Cestou z kafilerie si kupujeme magický váček indiánské ženy Tse-Kai a o pár let později už velíme ozbrojenému útoku na svůj první McDonald.

Etno je samozřejmě skvělý byznys – jinak to u takového hnutí bojujícího proti konzumní společnosti ani nejde. Malajští domorodci by jistě zírali, za jak nehorázné peníze se dají v Sanu Babu koupit zaručeně pravé rituální pomůcky, které frézuje šikovný čínský podnikatel na severu Pekingu.

V žádné etno domácnosti dále nesmí chybět 1382 voňavých svíček a dřevěný stojánek na cédéčka ve stylu nigerijské kultury Hausa (Hypernova, 1190 Kč). Co na tom, že je to totální nevkus a že se to do té pronajaté špeluňky na Žižkově hodí jak Šmucler do Peříčka? To je právě to největší etno!

Samostatnou kapitolou je etno hudba. Když zpívá Britney Spears, můžeme mít alespoň nějaké ty nechutné představy. Když je u mikrofonu Helena Vondráčková, víme, že všechno zlé jednou skončí. Ale etno muzikanti mívají s tím svým tuc tuc výdrž jako nosorožci a přitom se za naše peníze nesvlečou ani v jednom klipu. Tak co s takovou hudbou?

Všichni tyhle etno typy známe a máme té jejich falešné romantiky po krk. Mladé holky narozené v Praze-Čakovicích se strojí jako ve starém Peru a doufají, že jim to a) sluší, b) že jsou tím zajímavé, c) že je konečně někdo sbalí. Na druhé straně praví domorodci dělají zase etno naruby. Okopávají maniok v tričkách Nike, věší si do uší vymačkané plechovky od Coca-Coly a při hnaní stáda dělají vrr vrr, jako by jeli mercedesem po Bavorsku. Magoři na obou stranách.

vypadat jako čerstvě znásilněná lama vikuňa ještě neznamena být zajímavý

Dejme Slovákům AAA Auto Bratislava!

Může se to zdát absurdní, ale je to tak. O víkendu jsme se nechali porazit lidmi, kteří ve volném čase vydávají zvuky jako „řava“ nebo „čučoriedka“. Chápu, že vaše kulaté slovanské tváře jsou zrůzněny zklamáním. Ale nebyla by to Vosa na jazyku, aby neměla na vaši depresi lék! Pojdme se pomstít! Je tu jen malá otázka: Jak vytrestat národ, který potírá své střechy hořčicí na ochranu proti radiaci z Iráku?

Samozřejmě bychom se tu mohli uchýlit k lacinému nacionalismu, jako to udělaly [Novinky.cz](#). Je hezké vědět, který národ je v regionu nejinteligentnější a který si myslí, že sluneční soustava je proto sluneční, že obíhá kolem Slovenska. Ale všichni tak nějak cítíme, že takové slovní výpady nemají úroveň. Slováky je potřeba ztrestat tak, že Afghánistán bude vedle toho čajíček. Můj návrh na pomstu: buď celou tu zemi zbombardujeme kobercovými nálety, nebo tam otevřeme pobočku AAA Auto Bratislava!

Znáte tu šestikilometrovou rovinku na Ústecké, kde AAA Auto provádí své zkušební jízdy? Kdo tudy jednou projížděl, má tu scénku před očima. Na okraji stojí odstavený veterán, u něj tumpachový klient a vedle něho maník v jasně žluté kombinéze. Chlapík rutinovaně vytáčí číslo na odtahovou službu a zároveň uklidňuje kupce, že je to standardní test asistenčního servisu ABA. Zpoza plotu se na to dívají klokani, tváří se rezignovaně a naslouchají tlampačové hudbě s podprahovými motivy, které už v buši přivedly k demenci celé kmeny domorodců.

Určitě se mnou budete souhlasit. Muž, který dokázal na Praze 8 vytvořit takovou dalíovskou scénérii, muž, který jako první v ČR začal tisknout celé smlouvy fontem Times New Roman 2 px, takový muž prostě nemůže na Slovensku chybět!

AAA Auto Bratislava bude nejdříve potřebovat reklamu. Mezi slovenskými sportovci se jistě strhne bitka o to, kdo bude smět převzít roli českého Goebbelse Tomáše Engeho. Už vidím Miro Šatana, jak stojí u přelakovaného Fordu Scorpio a do televize pronáší ono legendární „Hu hu hu hu hu – verte profesionálom.“ Zadečky slovenských modelek se přitom budou o auto opírat tak rafinovaně, že když za sebou Miro bouchne dveřmi, ani jeden blatník neupadne. Tohle áčka umí!

Příchod AAA Auto samozřejmě dá mohutný ekonomický impuls celému regionu. Nejde jen o Komenského univerzitu, která bude moci zplanýrovat celou Petržalku a místo ní postavit 2. až 5. právnickou fakultu. Snad ještě větší užitek bude mít sousední Maďarsko. Tradičně agilní obyvatelstvo bude do Bratislavy svázet to, co ráno našlo na svých železničních přejezdech – a jak už to mezi horkokrevnými kočovnými bývá, bude to doslova hlava nehlava. Na to všechno nabídne Anthony James Denny Slovákům výhodný leasing a až exekutoři přijdou pro jejich děti a odvedou je do budapešťských restaurací na maso, ona je ta radost z hokeje přejde!

Rakovina nezná hranic, tak proč by je mělo znát AAA Auto?

Ředitelem TV Nova se stal pan Sauron

Nejslabší článek na Vose!

Český národ zajímá po včerejšku jediná věc. Který ďábel zasedne v sobotu v poledne před kamery, aby zkazil oběd i té hrstce Čechů, která ještě nemá rakovinu tlustého střeva? Kdo nám dá jistotu, že i letos bude Silvestr sestříhaný z dovolenkového videa Petra Novotného? Vosa na jazyku přichází s tou šokující informací jako první. Ředitelem Novy bude Sauron, Pán prstenů, vrah statisíců a jediný tvor, který se kulturou podnikání blíží Vladimíru Železnému!

Sauron měl v boji o křeslo jediného vážného kandidáta – Václava Klause. Jak nám sdělil tiskový mluvčí TV Nova, český prezident nakonec v konkursu těsně prohrál. Mimo jiné i proto, že

Sauronova žena je o ten pověstný chloupek pod nosem fotogeničtější než paní Livia. (Zde se tiskový mluvčí poněkud mýlí, neboť gigantická pavoučice Odula Sauronovou manželkou nikdy nebyla, jen blízko sebe bydleli.)

Sauron ihned vyrazil na obhlídku svého nového království. Všechno šlo skvěle až na malý incident ve studiu Snídaně s Novou, kde byl nedopatřením anihilován Vítek „Moderoval-Jsem-50-Maturitních-Plesů“ Havliš. Sauron bohužel nebyl informován, že tento nešťastný mladý muž již před časem zblbl z pročitání vlastního [webu](#), že si fingovanými inzeráty v Annonci založil vlastní fanklub a že si v dubnu objednal své první "podpis-karty". Když se Vítek s jednou ze svých podpis-karet a jedním ze svých leukemických obličejů řítit pozdravit nového ředitele, polekaný Sauron jej na místě zuhelnatěl.

Po tomto přehmatu se Sauron zaletěl podívat do tzv. táborů smrti ve výcvikovém prostoru Libavá, kde se v nelidských podmínkách dabují telenovely. Někdy se stane, že kousek filmu chybí, a někdy začne nepozorná Carmen najednou objímat Armanda, ačkoli ji režisér před 370 díly provdal za Julia. V takovém případě musí čeští trestanci v parukách seriál přetáčet. „Slyšel jste někdy o lobotomii bez umrtvení?“, zeptal se jeden ze zmučených herců vzácné návštěvy. Právě o tomhle tématu ovšem Sauron slyšel úplně všechno, takže telenovely poběží dál.

Nový pán Novy rovněž projevil přání zúčastnit se odchyty nových rosniček. Ten se provádí za příznivého počasí na parkovištích před hypermarkety. Když někdo při startu napálí toyotu yaris do jiného auta takovou silou, že se mu aktivuje airbag a hned se propíchne o hroty ňader, bude to dobrá rosnička. „Některé veřejnoprávní stanice utratí milióny za vzdělané meteorology a jejich superpočítače, ale o víkendu bude stejně vždycky polojasno až oblačno, ojedinele přeháňky a mírný vítr od jihozápadu,“ poznamenal Sauron. „Řekneme lidem to samé za zlomek ceny.“

Snad nejvíc se Sauronovi líbily autobusy s nervovým plynem, které se používají na svážení lidí do pořadu Kotel. „Dřív jsme opravdu jezdili na Bruntálsko a Mostecko a křižovali tam od sanatoria k sanatoriu,“ vysvětlila svému řediteli Michaela Jílková. „Ale pak jsme zjistili, že stejného efektu dosáhneme i tak, že uneseme běžný linkový autobus a vypálíme lidem tři čtvrtiny mozku plynem,“ pokračovala oblíbená moderátorka. „Ti, co seděli celou cestu u průduchů, potom kladou ve studiu otázky.“

„Míša je prostě skvělá,“ nechal se slyšet dojatý Sauron. „Ten hlasový projev... ten vkus v oblékání... Přípomnělo mi to staré zlaté časy, kdy mé skřetí gardě šéfoval Smradlavá Lepra Grišnákh. Michaela se o svou budoucnost bát nemusí.“

toluen dal západní civilizaci víc než Michaela Jílková

Recenze: Vůně domova

lidé byli zklamáni tímto článkem

Všichni známe modrooké rebely s vyholeným podpaždím, kteří na skútrech Piaggio přijíždějí na Prachovsko, tam si postříkají stydké oblasti vůní Old Spice for Men a na dva tři svěží přírazy jsou nahoře na skále. Tihle lidé dělají něco pro ovzduší v rodné zemi, ale já se vás ptám, kolik jich je? Mnohem častěji se v republice setkáme s řepkovými poli, kravíny, vepříný a Josefem Zimou, čili věcmi, které jsme si zvykli nazývat „vůně domova“. Historie nepamatuje, že by někdo věnoval vůni domova zasvěcenou studii – ale Vosa na jazyku je tu, aby historii změnila.

Kde v České republice se okénka aut zatahují nejrychleji? Kde to smrdí nejvíce? Můj tip je jasný: Benešovsko, Soběhrdy, starý kravín ve směru na Prahu.

Přál bych vám zažít jedno z těch omamných květnových odpolední, když sluníčko praží, ptáčekové

trylkují a Soběhrdy důstojně a nesmiřitelně smrdí do okolí. U Soběhrd omdlévají srnky smradem, jen co vyjdou na pastvu. Řidiči, kteří vjedou do silového pole soběhrdského kravína, se bezvládně hrouťí na volant, omylem odbočují na Pyšely a dojíždějí až k neobaroknímu domku Jana Čenského, kde konečně umírají. Pravím vám, kdo nezažil Soběhrdy v jejich smradu, nejenže nevstoupí do brány nebeské, ale navíc je nevyzrálá osobnost a musí počítat s tím, že jeho dcery budou ještě před maturitou skákat do každého kabrioletu, jen aby si vydělaly na heroin.

Soběhrdy jsou mocné, ale řeči jdou, že to není nic proti Želatovicím na Přerovsku. Pět metrů od silnice zde mají mamutí vepřín, jehož zápach se stal přímo zdrojem obecní prosperity. Pod silnicí na obou stranách rezavějí kostry patrových autobusů s užhorodskými a kyjevskými značkami. Svět se o jejich haváriích nedovídá – a proč by také měl, když beztak nepřevážely žádné americké občany? Za okny na návsí číhají staré ženy s mačetaми – Ukrajinec Neukrajinec, půlroční úspory stavebního dělníka jsou půlroční úspory stavebního dělníka.

Želatovice mě přivedly k filozofické otázce. Čím to, že takový vepřín páchne víc než běžný kravín? Hádanka, která je pro naši generaci jen těžko řešitelná, i když jsme o obou zvířatech samozřejmě hodně načetli z takových těch cedulek v hypermarketech. V sobotu jsem kvůli tomu extra zajel do Hypernovy k regálu Chlazené maso a číchal k těm balíččkům – ne, ten rozdíl tam není!

Probral jsem to s kamarádem, o kterém jsem si myslel, že se v takových věcech vyzná. Jednak je z Moravy, jednak ve svém pražském bytě chová mravenečníka, protože mravenečník je víc in než nějaký pitomý pitbull nebo tygr. Řekl, že podle něj je to stravou, protože prase je všežravec. Víc mi bohužel nemůže pomoci, neboť nedávno přešel z extáze na LSD a otevřely se mu úplně nové životní horizonty. Extáze je svinstvo, prozradil mi důvěrně, ale LSD tě osvobodí! LSD tě zbaví nánosu statisíců let evoluce, povídal, odhodíš mozek a budeš zase svobodný jako zvíře. Jediná moucha LSD je, přiznal kamarád, že bys na to neměl být sám, ale mít vedle sebe někoho střízlivého, kdo tě může trochu usměrnit. Na to ostatně dojel jeho mravenečník. „Jednou jsem do toho šel doma, jen já se svým mravenečníkem. Zpočátku to bylo prima, ještě nikdy jsem tak neodboural celou evoluci jako tenkrát,“ vyprávěl. „Ale pak jsem se do toho přírodního stavu dostal moc hluboko.“ Skončilo to tak, že kamarád v rauši dva dny nešel do práce a bojoval doma s mravenečníkem o to, kdo ovládne prostor a bude duchovním pánem celého 2+kk na Vinohradech. „Freddyho jsem pak prodal v Annonci za 1500 korun,“ řekl mi kamarád, „byl psychicky na dně. Příroda je u mě odepsaná.“

Mohlo by vás zajímat, že člověk, který v Annonci prodává psychicky zlomené mravenečníky, přes den normálně pracuje v nizozemské investiční společnosti, která ovládá řadu českých firem. Jeho jméno vídáte v novinách a v životě vás nenapadne, na jakých základech naše ekonomika vlastně stojí. Ale to jen tak na okraj.

V každém případě mě kamarád upozornil, že nejsmradlavější místo v ČR není ani soběhrdský kravín, ani želatovický vepřín, ale kafilérie u Havlíčkova Brodu. Zrovna tam je dobře vidět, co dokáže lobby Fischerů, Čedoků a Adventur. Yuppies jezdí za těžké peníze nasát atmosféru do ústí Mekongu, a přitom by ten samý smrad mohli mít i v Havlíčkově Brodě za 30 korun na osobu. Jsou to všechno blázni.

zahraniční investoři se vyhýbají Havlíčskobrodsku, protože to tam páchne

Mamlas Test

Vy, váš šéf i vaši kamarádi, co vám posílají mailem vtipy – vy všichni jste mamlasové. Vím to já, ví to každá holka z vaší třídy na základce, ví to prostě celý svět, jen vy se bojíte si to přiznat. Proto je tu Vosa na jazyku a její unikátní Mamlas Test.

Homosexuálové mají coming out, my máme Mamlas Test

Kdo někdy poslouchal jedno z těch moderních, kontaktních rádií, kde moderátor bez ustání říká "Mám vás rád, lidičky," uvědomuje si, že lidstvo jako celek nemá budoucnost a většina národa jsou mamlasové. Snad i vy máte někdy před usnutím pochybnosti, zda se pod vaší maskou úspěšného muže či pod tanga kalhotkami sebevědomé ženy neskrývá obyčejný rozklepaný mamlas. A to je důvod, proč jsme pro vás připravili oficiální Mamlas Test.

Čeká vás 34 extrémně propracovaných otázek, které spolehlivě určí, jak velký jste mamlas. Nabízené odpovědi VŽDY pokrývají celé spektrum možností – a jestli si vy myslíte něco jiného, tak my si myslíme, že umřete.

A ještě něco. Veškerá osobní data samozřejmě obratem prodáváme síti nezávislých finančních poradců OVB Allfinanz a Ing. Ivo A. Bendovi.

1. Co jste zač?

- Muž
- Žena
- Vítek Havliš

2. Jaký mobil používáte?

- Panasonic
- Samsung
- Sony Ericsson
- Siemens
- nějaký shit

3. Tam, odkud pocházíte, říkají se taková slova jako „rožnout“ nebo „šalina“?

- Ano
- Ne

4. A „čučoriedka“?

- Ano
- Ne
- Čo má táto otázka znamenať, ty kokot?

5. Jste socka?

- Ano
- Ne

6. Jakou barvu má vaše auto?

- Stříbrnou
- Červenou
- Hnusnou
- Žlutou s modrozeleným logem na dvířkách
- Každý blatník jinou
- Na co auto?

7. Kolik berete?

- 0 – 10 tisíc
- 10 – 20 tisíc
- 20 – 30 tisíc
- 30 – 50 tisíc

- 50 – 80 tisíc
- 80 tisíc a více

8. Vladimír Železný je

- Kriminálník
- Vzdělaný muž, kterému nepřáli úspěch
- můj bývalý šéf

9. Otázka hlavně pro ženy: Opravdu věříte, že všichni lidé narození cca měsíc kolem vás mají podobný osud?

- Ano
- Ano, a na tobě je vidět, že jsi Váha, ty bastarde!
- Ne

10-21. Už jste někdy...?

- volil ODS?
- napsal větičku „tohle je nejslabší článek na Vose?“
- vyslovil slovo super jako „zupr“, což se v některých kruzích považuje za neuvěřitelně vtipné?
- byl nakupovat v Polsku?
- schválně hrála roztomilého diblíka?
- měl na vizitce slovo manager?
- řekl šéfovi, že jeho nápad je fakt dobrý?
- a luskl jste přitom prsty? (bonus 10 bodů)
- kopnul do sousedova odporného čokla, když se nikdo nedíval?
- a když se díval?
- kouřil trávu a potom jel závod F3000?
- udělal webové stránky s ohromným rotujícím zavináčem jakoby ze stříbra, aby vám lidé posílali emaily?

22. Otázka hlavně pro Evu Hauserovou a celý Feminismus.cz: Už jste někdy...?

- Áááááno!
- To, co děláme, děláme v nejlepším zájmu všech žen.

23. Který kanál je nejlepší?

- ČT2
- ČT1
- Prima
- Nova
- Kanál úplně na kraji nebo naopak uprostřed silnice, takže tam člověku nezapadne kolo a neničí se tlumiče, takové kanály se ale v našem městě zásadně nedělají

24. Když běží seriál Přátelé,

- směju se jako nesvéprávný kretén, což taky jsem.
- běžím pryč.
- nemám přátele.

25. Ještě jednou, tentokrát upřímně. Tohle není diskuse na iDnes. Kolik OPRAVDU berete? Hrubého a bez bonusů.

- 0 – 10 tisíc
- 10 – 20 tisíc
- 20 – 30 tisíc
- 30 – 50 tisíc

- 50 – 80 tisíc
- 80 tisíc a více

26. Takže jste socka! Účastníte se tedy diskusí na MobilManii?

- Ano
- Ano, jsem SaTaN8210

27. Letěl jste někdy na akční letenku od GTS International do Mexika, Venezuely, Brazílie nebo JAR a měl jste přitom pocit, že jste velký frajer?

- Ano
- Ne
- To přece nemyslíš vážně, že bych kvůli tomu byl mamlas?!

28. Citujete někdy dlouhé úryvky z Cimrmana ve společnosti podobných magorů, jako jste sám?

- Ano
- Ne! Ačkoli teď, když na to myslím, tak musím říct, že někdy jo. Ale Cimrman je super, na toho mi nesahejte!
- Ne

29. Kolik jste v posledních dvou letech držel/a diet?

- 0
- 1
- 2-3
- 4 – 10 000

30. Jak se k sobě má squashový a tenisový míček?

- Squashový je menší
- Squashový je větší
- Jsou přibližně stejné
- Je mi to putna

31. Značkové oblečení je

- r-o-z-k-o-š-n-á z-á-l-e-ž-i-t-ů-s-t-k-a
- pro mě cenově nedostupné
- nějaký hormonální problém

32. Co byste radši dostal?

- podpis-kartu Adély Gondíkové
- mor

33. Jsi to ty?

- Ano
- Ne

34. Poslední, BONUSOVÁ otázka: Jsou Kanad'ané kretění?

- Ano
- Ne, proč?

Jste XY% mamlas. Tento výsledek je oficiální.

Průměrný čtenář Vosy na jazyku je 27% mamlas. Máte tedy o něco lepší výsledek než běžná populace! Gratulujeme, i když to samozřejmě může být nedokonalostí našeho testu nebo ještě spíše vaším švindlem. Zajímavý sociologický postřeh: zřejmě nepracujete v Oskarovi.

0 – 9

Nechci ti příliš lichotit, ale nápad začít psát Vosu se ti opravdu povedl. Ta žlutočerná kombinace je moc zajímavá a kód je tak suverénně nevalidní, že jen o tom vznikly tři blogy. Jsi fyzicky krásný, ale nebazíruješ na tom, a to je na tobě možná to úplně nejhezčí. Klíčové slovo: Dekadence.

10 – 27

Budete asi rozumný a sympatický člověk, takže vás nikdy nikdo nepovýší. Rozumíte, nikdo! Vosa na jazyku by s vámi šla na pivo, ale ve frontě u kasy vás každý předběhne, i ten největší loser s brokolící a ta tlustá baba, co vám už šlápla na nohu u pečiva. Umřete jako morální vítěz, ale bude to hodně bolet. Klíčové slovo: Thermopyly.

28 – 44

Pořád ještě docela dobrý, ale už se na vás začíná projevovat, že jste četl nějaký společenský magazín z produkce Stratosféry. (Pane Herbecku, to já jen tak, ten článek do Redhotu prosím stejně přeberte!) Budete jeden z těch úchylů, co mají rádi tanec, smích, holky, Solidní nejistotu, pravidelný kariérní postup, leasing a vtipné řetězové maily, co vám posílá kámoš z McKinsey. Skončete to. Řekněte svým přátelům, že sedmá party v tom brazilském Ambiente už je opravdu nuda. Místo toho zkuste večer přemýšlet. Ale ne, radši se spalte. Klíčové slovo: Bižuterie.

45 – 59

Vy budete asi jeden z těch lidí, kteří se o půlnoci logují do diskusí pod novými články a píšou tam „jsem tu první, jaháhalila!“ Chci říci, megamamlas. Jděte prosím do lékárny, kupte si tam anální teploměr značky Johnson & Johnson (takový ten s nápisem „Všechny skvělé produkty společnosti Johnson & Johnson jsou osobně testovány našimi zaměstnanci“), aplikujte jej a vymřete. Klíčové slovo: SaTaN8210.

60 – 89 bodů

Kdybych nevěděl, že to není možné, myslel bych, že se filcky naučily surfovat. Ne vážně, vypadá to, že jste to vy na těch fotkách, co u sebe nosí agenti Electroluxu, když ukazují hospodyňkám ty nejmonstróznější roztoče z koberců. Nikdo vás nemá rád. Ale ne jako třeba masové vrahy, protože ti mají alespoň pár fandů – vás nemá rád vůbec NIKDO. Klíčové slovo: Parazit.

90 a více bodů

Ahoj, Petře. Už dávno jsem ti chtěl říci, že ty a to tvoje srostlé obočí a uzounká očička jste mi zabili 90. léta. Jsi radioaktivní a po těch tvých estrádách se rodí defektní děti v celé naší zemi, takže nás co nevidět předběhnou i Slováci. Není myslím žádná přehnaná spekulace, když řeknu, že tě ve 12 znásilnil strýc a ty teď děláš národu to samé. Ale takhle to nesmíš oplácet, rozumíš? Jdi na Matrix 2 a nech si od někoho vysvětlit ten rozhovor o kauzalitě, abys viděl, že to přeháníš, ty dacane! Klíčové slovo: Dobroty.

V nejlepším přestat

Zoufalství má mnoho podob, a [dezinfekce kontaminovaných bytů po zemřelých příbuzných na splátky od České spořitelny](#) je jen jednou z nich (klikněte na mrtvého holuba). Ale článek o zoufalství už dnes psát nebudu. Chtěl jsem vám říci něco úplně jiného: Nashledanou. Tohle je konec Vosy na jazyku, jak jsme ji znali.

Proč Vosa na jazyku končí? Protože se nechci začít nudit. Vosa na jazyku má radši ohňostroje než doutnavky. Od začátku byla zamýšlena jako něco pomíjivého. A tomu záměru také dostojí, protože v pomíjivosti je krása.

Proč Vosa umírá právě teď, když je všechno fajn? Právě proto, že všechno je fajn. Na stránku, kterou po nocích dělá jeden člověk, chodí 5-6 tisíc čtenářů denně. Lidé pod články diskutují a ty skřeky patří k tomu nejlepšímu, co jsem na českém internetu viděl. Sympatické dívky mi posílají nabídky k sňatku (díky, Zlato, díky Báro!) a pravidelnou emailovou korespondenci se mnou zahájil Vítek Havliš i Fanda Bílek (věřte nebo ne, je to pravda a je to mnohem pozitivnější, než byste si mohli myslet). Čtyři články mi přišly zpátky jako řetězový email, další jsem viděl v médiích jako Žena-in, Peníze.cz, Lidové noviny, Redhot, Mladá Fronta nebo Euro (kde mi nedali vědět předem a pod článek podepsali jakéhosi pana Homoláče, Praha 4).

Co by za to dala Tereza Pergnerová, kdyby uměla přestat v nejlepším? Co bychom za to dali my, kdyby to uměl Vladimír Špidla? Vosa na jazyku to umí. Nápad by byly – mohl jsem se ještě vyslovit k německým seriálům, uvažoval jsem o návratu nejvýraznější osobnosti 80. let Mufa Supermufa, nadchla mě poslední móda, díky které holky nechávají koukat horní kousíček kalhotek ven, dlužil jsem myslím i tu typologii Moraváků v Praze...

Kromě udržení úrovně, jak si ji představuji já, mám ještě jeden důvod. Čas. Chci si uvolnit ruce, abych si mohl splnit své další sny – napsat pořádnou knížku, sesmolit scénář k solidnímu českému sitcomu nebo třeba vstoupit do politiky... :-) No, OK, nešklebte se, alespoň tu knížku bych si snad vyfíknout mohl, nebo ne?

Lidé mi říkali, nekonči, je to bláznovství, můžeš si na Vose udělat jméno, můžeš na ní vydělat peníze. Hm. Zajímavé. Chci říci, kašlu na to. Celý ten projekt vyšel na 370 korun, které jsem zaplatil za doménu vosanajazyku.com. Inzerenti se od začátku hlásili sami a je pravda, že nějaké peníze za květen přišly. Těch sedm tisíc korun mě myslím nezkaží, zvlášť když jsem část věnoval na sponzoring ptáka ořešníka kroupnatého v pražské zoo. (Proč zrovna ořešník? Jaroslav Hašek to ví, ostatní s tím nebudu otravovat.) Vosa na jazyku začala svobodná, bez tlaku inzerentů a bez upocených plánů na velký byznys, a tak také skončí.

Vosa na jazyku děkuje všem, kdo to tu četli a pochopili to, jak to bylo míněno. Speciálně vám, kdo jste přispívali do diskusí – a že jste to dělali dobře! Díky také hostingu Spider.cz, který mě vytáhl z potíží, když původní server přestal kvůli příliš velkému zájmu stíhat. Starali se o mě dobře a cítil jsem se u nich jako člověk, ne jako zboží – málokterá firma vám dá víc.

ze všech článků na Vose mi tenhle trval nejdéle

Bonus

Pár statistik pro ty, kdo si o ně psali.

Bez této rozlučky se na Vose objevilo 23 článků. Čtenáři přidali 2733 skřeků (k 4.6.2003 08:57), což dělá pěkný průměr 118 komentářů na článek. Nejvíce skřeků vydal kosta (48), pak aucun (46), staré mazák (41), rextor (27), maraux (26), novyk (23), buf (23), Jirka (18), Javmáč (18) a 007 (18). Nejvíce lidí v ČR se jmenuje Vítek Havliš, Luboš Motl a Fanda Bílek.

Za 70 dnů existence Vosy přišlo přes 126 000 návštěv, jak je počítá TOPlist. Za březen jich bylo 968, za duben už 43 395 a za květen 74 586. Vůbec nejsilnější den byl 5. května (hokej se Slováky), nejsilnější týden byl ten poslední.

Smyslem Vosy samozřejmě nebyla honba za návštěvností. Chtěl jsem se pobavit a vyzkoušet si, jak se dělá web. Teď v závěru mě napadá, že mi to možná bude trošku chybět. Možná sem čas od času připišu nějaký ten článkuček, když bude chuť. Nezávazně ovšem. A kdybyste někdy něco zajímavého

potřebovali – text písně pro nové Beatles, námět pro nějaký komický strip, nápady na objednávku nebo třeba strašně drahou a kvalitní školu tvůrčího psaní :-)) – tak mi klidně napište. martin zavináč jarosovi tečka cz.

Promiňte, ale můj otec je Ital

Dnes bych chtěl oslovit zejména lidi, kteří si pod maily přidávají fiktivní reklamu na chromované figurky Harryho Pottera, i když vůbec nepíší z žádného freemailového konta. Jestli někdo může ocenit můj nový komiks, tak jste to vy!

